

Тръгнаха ранени. Сягътъ ставаше кърваво-червенъ отъ кръвта, която течеше отъ ранитѣ имъ.

— Момче, видѣли моя Митю? питаше дѣдо Колю, всѣки минаващъ раненъ.

— Не, дѣдо! — Азъ съмъ отъ осма рота, казваше ранениятъ и заминаваше.

Дѣдо Колю искаше да разпитва още, но ранениятъ бързаха къмъ прѣвръзочния пунктъ.

Изхвуча конникъ. — Ей, момче, чакай! — Завика дѣдо Колю слѣдъ него. Видѣли моя Митю?

— Видѣхъ, видѣхъ, старче, добръ е, излѣга конникътъ и отлетя. Лицето на стареца се проясни. Малка надежда блѣсна въ очитѣ му за мигъ.

Топовѣтъ по често и често започнаха да бучатъ. Едно силно „ура“ се понесе. Дѣдо Колю стана, свѣ шапка и пакъ се закрѣсти.

Той разбра, че полкътъ се хвърли на атака.

„Боже, запази ми го“, молѣше се старецътъ, като избѣрваше очитѣ си. Но сълзитѣ не се бършеха! Тѣ се търкаляха на едри капки по старческото лице.

Започна да се смрачва. Гърмежитѣ захванаха да се чуватъ по-рѣдко и по-рѣдко до като съвсѣмъ млъкнаха.

Настѣпни гробна тишина. Само тихо, тихо падаха бѣлитѣ снѣжинки и покриваха кърваво-червенитѣ пѣтна.

На близо се появиха черни фигури. Едно отдѣление санитари отиваше на бойното поле да прибере ранениятъ и погребѣ убитиятъ.

Дѣдо Колю ги спрѣ.

— На кждѣ, момчета? запитва той.

— На бойното поле, старче, ще заровимъ убитиятъ, отговори едина.

Сърдцето на дѣдо Колю трепна. Да ли не е и Митко убитъ? . . . Сърдцето му заби още по-силно и безъ да отговори, той тръгна съ санитаритѣ.

Прѣхвърлиха баирчето и прѣдъ тѣхъ се откри бойното поле.